

Comunicat

La Setmana es mòrta

Ara es al passat que calrà parlar d'aquel jornal qu'aurà durat 23 ans. Amb el son mòrtas las revistas *Papagai* e *Plumalhon*.

Dins qualques jorns la societat *Vistedit SCOP* que lancèt aquelas publicacions existirà pas mai.

A la realitat economica ja fòrça complicada s'es ajustada la fin d'ajudas publicas qu'èran indispensables al foncionament de *Vistedit* e a portat un còp mortal a nòstra activitat. Sèm donc dins l'obligacion de far un depaus de bilanç e de prononciar la liquidacion de la societat.

Volèm mercejar los que nos an sostenguts, los que nos mandèron de letras de sosten, que nos mandèron de messatges per saber cossí nos podían ajudar.

Mas l'ajuda militanta, benevòla pòt pas e dèu pas remplaçar las ajudas que nos semblan dever venir tanben de la potècia publica. En l'ocurrència avèm pas podut convèncer l'organisme public qu'a per vocacion de sostenir la lenga occitana de nos ajudar a mantenir nòstra activitat dins un temps brac. Lor causida es estada de pas mai ajudar una empresa amb pauc d'abonats e donc pauc rendabla.

Sabèm pas se i a un projècte que madura dins qualque burèu per remplaçar nòstras publicacions mas çò que sabèm es que seriá estat mai aisit de tornar bastir quicòm de nòu sus d'unas basas ancianas, amb l'experiéncia de mai de vint ans dins lo domeni de l'edicion de premsa.

L'existéncia d'un o de mai d'un jornal, amb de professionals en carga de la recèrca d'informacion, nos sembla una necessitat absoluta dins una politica lingüística.

Es lo trabalh que faguèt *La Setmana* pendent d'annadas. Foguèt pas perfiecha mas èra un mejan per far circular l'informacion.

La Setmana a servit d'exemple a d'autres, plan al delà del país occitan. Ajudèt a far conéisser als occitans de tala o tala region çò que se fasiá endacòm mai. Tanben nos a parlat del monde, de las realitats politicas, ecologicas, economicas, socialas e autras. Las realitats economicas justament, son duras per la premsa en general, e donc es pièger per la premsa en lenga occitana.

De revistas per mainatges ne cal tanben. Amb quasi 200 numèros de la revista *Plumalhon* e autantes de la revista *Papagai* avèm pendent mai de vint ans ajudat los mainatges a dispausar de lectura en lenga nòstra. Èran pas perfiechas tanpauc aquelas revistas mas sabèm l'immense besonh, pel pichons qu'aprenon la lenga, qu'an de poder trobar de causas diversas per legir.

Al nom de las doas personas que sèm ara, al nom dels que creèron *La Setmana*, *Papagai* e *Plumalhon*, volèm mercejar los lectors, los abonats, los collaborators benevòles, tots los que nos ajudèron e que participèron a l'aventura. Volèm tanben mercejar l'associacion bretona *Keit Vimp Bev*, fidèle partenari amb qui avèm partejat l'aventura *Plumalhon* e *Papagai*. Ôsca a *Louarnig*, *Rouzig* e *Ya* !

Lo trabalh en favor de la lenga s'arrèsta pas per aquò, mas se i a un messatge que podèm mandar uèi es que nos cal èstre exigents e testarruts per que siá menada de faïçon concertada e transparenta una politica lingüística pensada.

Es a aquela condicion que poirem trabalhar dins una dinamica positiva e collectiva e far

espelir de polits projèctes, en particular dins lo domeni de la premsa, per que nòstra lenga contunhe de viure.

La còla de *Vistedit*